

*Wierzimy i dlatego
głosimy Chrystusa*

Okres zwykły

KULTURA

ISBN 9788387487720

Wydawca: Archidiecezja Poznańska

Redakcja: ks. Szymon Stułkowski

Ilustracja (str. tytułowa): Stanisław Barbacki

Drukarnia: Zakład Poligraficzny Moś & Łuczak sp.j.

WPROWADZENIE

Przypominane w obecnym roku duszpasterskim wezwaniem do tego, byśmy byli solą ziemi, w okresie zwykłym liturgii zostaje nam przybliżone w formie hasła: **Wierzymy i dlatego głosimy Chrystusa**. Uświadamia nam ono, że zawierając Chrystusowi, coraz bardziej rozumiemy potrzebę dzielenia się z innymi radością wynikającą ze spotkania Pana.

Biskupi zgromadzeni na ostatnim Synodzie zwracają uwagę, że „(...) dzisiaj naszą powinnością jest konkretnie udostępniać doświadczenia Kościoła, stwarzać coraz więcej źródeł, do których można zapraszać spragnionych ludzi i tam umożliwiać im spotkanie Jezusa, ukazywać oazy na pustyniach życia. Odpowiedzialność za to spoczywa na wspólnotach chrześcijańskich, a w nich na każdym uczniu Pana: każdemu powierzone jest zadanie dawania niezastąpionego świadectwa, aby Ewangelia mogła wejść w życie wszystkich; dlatego wymaga się od nas świętości życia” (*Orędzie*, n. 3).

Realizując to zadanie – jak czytamy w *Orędziu XIII Zwyczajnego Synodu Biskupów* – „(...) ufamy w natchnienie i moc Ducha, który nas pouczy o tym, co powinniśmy mówić i co powinniśmy czynić, także w najtrudniejszych chwilach. Dlatego naszą powinnością jest pokonywać lęk wiara, przygnębienie nadzieją, obojętność miłością. Ta ufna odwaga towarzyszy także naszemu spojrzeniu na współczesny świat. Nie czujemy się zastraszeni warunkami czasów, w których żyjemy. Nasz świat jest pełen sprzeczności i wyzwań, ale pozostaje stworzeniem Bożym, zranionym wprawdzie przez zło, ale jednak zawsze światem kochanym przez Boga, Jego polem, na którym można ponowić zasiew Słowa, aby na nowo wydało owoc. Nie ma miejsca na pesymizm w umysłach i sercach osób, które wiedzą, że ich Pan zwyciężył śmierć i że Jego Duch działa z mocą w historii. Z pokorą, ale także zdecydowaniem – które wynika z pewności, że na koniec prawda zwycięży – podchodzimy do tego świata i chcemy widzieć w nim wezwanie Zmartwychwstałego do tego, abyśmy byli świadkami Jego imienia. Nasz Kościół żyje i z odwagą wiary oraz świadectwem tak wielu swoich synów podejmuje wyzwania, jakie niesie historia” (*Orędzie*, n. 5-6).

W okresie zwykłym, gdy w liturgii Kościoła wsłuchujemy się w nauczanie Jezusa, odkrywamy na nowo potrzebę zaangażowania się w świat, do którego jesteśmy posłani, aby tam dawać świadectwo przynależności do Boga. Nasza wiara winna uzewnętrznić się w kulturze, która czerpie ze źródła Ducha Świętego.

Wysiłek na rzecz tworzenia kultury przepojonej duchem ewangelicznym – jak zwracał na to uwagę bł. Jan Paweł II – wyrasta z przekonania, że „wiara, która

nie staje się kulturą, jest wiarą nie w pełni przyjętą, nie w całości przemyślaną, nie przeżyta wiernie” (Jan Paweł II, *Powołanie do życia Papieskiej Rady do spraw Kultury. List do Kardynała Sekretarza Stanu Agostino Casaroli. Rzym, 20 maja 1982*). Wymaga to od chrześcijan przede wszystkim pojmowania kultury jako rzeczywistości ludzkiej, która potrzebuje Ewangelii, a także zdolności „nasłuchiwania współczesnego człowieka, by go zrozumieć i by wynaleźć nowy typ dialogu, który by pozwolił w mentalność dzisiejszą wprowadzić całą oryginalność ewangelicznego posłania” (Jan Paweł II, *Przemówienie do członków Papieskiej Rady do spraw Kultury. Rzym, 18 stycznia 1983*). Chodzi o to, aby „przepajać Ewangelią kultury, a także kulturę człowieka, w najszerszym i najpełniejszym znaczeniu, jakie te wyrazy mają w Konstytucji *Gaudium et spes*, gdzie zawsze wychodzi się od osoby ludzkiej i zawsze zwraca się do związków między osobami oraz do ich łączności z Bogiem” (Paweł VI, *Evangelii nuntiandi*, n. 20).

Pamiętając, iż okres zwykły roku liturgicznego obejmuje także dni wakacji i urlopów, warto podkreślać, że czas ten daje szczególną sposobność do bycia apostołem w miejscu wypoczynku. W tym czasie ważne jest „(...) zaangażowanie świeckich w uprawianie apostołstwa poprzez szerzenie Ewangelii i uświęcanie. Służyć temu może przede wszystkim świadectwo życia, ale należy pamiętać także o szukaniu okazji do głoszenia Chrystusa słowem wobec wierzących, jak i niewierzących. Ważnym zdaniem jest również wyjaśnianie współczesnych problemów w świetle zasad chrześcijańskich [zob. DA 6]” (*Synod Archidiecezji Poznańskiej 2004-2008, T. 2: Statuty*, s. 223).

Odrębną sprawę stanowi promowanie czasu wakacyjnego jako szansy na to, by bardziej zadbać o rozwój duchowy – możliwość pogłębienia życia wewnętrznego poprzez uczestnictwo w rekolekcjach wakacyjnych, pielgrzymkach, dniach skrupienia czy skorzystać z propozycji przedstawianych przez różnego rodzaju grupy formacji duchowej, a także parafie, na terenie których znajdują się ośrodki wypoczynkowe. Będzie to równocześnie propagowaniem innego stylu i kultury spędzania okresu urlopowego.

Centrum działalności duszpasterskiej tego okresu pozostaje ciągle niedziela – dzień Pański. Jego świętowanie jest podstawą i rdzeniem całego roku liturgicznego oraz jednym z istotnych elementów budowania kultury przenikniętej duchem miłości i wzajemnego zrozumienia, a także źródłem dynamizmu ewangelizacyjnego oraz umacnianiem komunii z Bogiem.

Proponujemy, aby przeżywając czas liturgicznego okresu zwykłego, powracać częściej do wciąż aktualnego dla nas polecenia, które Jezus skierował do apostołów: „Idźcie więc i nauczajcie wszystkie narody (...). A oto Ja jestem z wami przez wszystkie dni, aż do skończenia świata” (Mt 28,19.20). Jak czytamy w *Orędziu*

ostatniego Synodu Biskupów, „(...) misja Kościoła nie obejmuje tylko obszarów geograficznych, ale skierowana jest do najbardziej ukrytych zakamarków w sercach naszych współczesnych, by doprowadzić ich na nowo do spotkania z Jezusem, żyjącą Osobą, która uobecnia się w naszych wspólnotach. Ta obecność napełnia radością nasze serca. Wdzięczni za dary otrzymane od Niego w tych dniach, wznosimy pieśń pochwalną: »Wielbi dusza moja Pana (...) wielkie rzeczy uczynił mi Wszchemocny« (Łk 1,46.49). Słowa Maryi są też naszymi słowami: Pan naprawdę uczynił wielkie rzeczy na przestrzeni wieków dla swojego Kościoła w różnych stronach świata, i my Go za to wielbimy, pewni, że nie omieszka spojrzeć na nasze ubóstwo, by okazać moc swego ramienia również w naszych czasach i wesprzeć nas na drodze nowej ewangelizacji. Postać Maryi wskazuje nam drogę. Droga ta, jak powiedział Benedykt XVI, może się nam wydać wędrowaniem po pustyni; wiemy, że musimy iść, niosąc ze sobą to, co niezbędne: dar Ducha, towarzystwo Jezusa, prawdę Jego słowa, Chleb eucharystyczny, który nas żywi, braterstwo komunii kościelnej, odruchy miłości bliźniego. Woda ze studni sprawia, że pustynia zakwita. I jak w nocy gwiazdy na pustyni stają się jaśniejsze, tak na niebie naszej wędrówki pełnym blaskiem lśni światło Maryi, Gwiazdy nowej ewangelizacji, której z ufnością się powierzamy» (*Orędzie*, n.14).

ks. Adam Przybecki